

Sygn. akt II W 949/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Mielcu II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący – Sędzia Marian Rżany

Protokolant – Magdalena Mazur

w obecności oskarżyciela -

po rozpoznaniu dnia 16 września 2022 roku

sprawy

R. H.

s. T. i Z.

ur. (...) w (...)

obwinionego to że:

w dniu 17.05.2022 roku około godz. 18:15 w (...) przy ul. (...) kierując pojazdem m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-20 „STOP” i nie zatrzymał pojazdu przed przejazdem kolejowym

tj. o wykroczenie z art. 92 §1 kw w zw. z §21 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

I. **uznaje** obwinionego R. H. za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego, co stanowi wykroczenie z art. 92 §1 kw w zw. z §21 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych i za to na podstawie art. 92 §1 kw w zw. z §21 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych **wymierza** obwinionemu karę grzywny w wysokości 300,00 zł (trzysta złotych),

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 119 kpw, § 2, § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych).

Sędzia:

Sygn. akt II W 949/22

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 września 2022 roku

W dniu 17 maja 2022 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w (...) – J. S. i P. K., pełniąc służbę w patrolu zmotoryzowanym, wykonywali czynności na rzecz bezpieczeństwa przejazdów kolejowych w ramach akcji (...), kontrolując przejazd kolejowy na ulicy (...) w (...). W związku z tym, usytuowali oni radiowóz na pobliskim parkingu obok (...) w odległości około 15 – 20 metrów od przejazdu kolejowego, a więc takiej która umożliwiała bezpośrednio obserwowanie i dawała pełną widoczność przejeżdżających przez przejazd kolejowy pojazdów. Miejsce przejazdu kolejowego nie było zakrzaczone, w taki sposób, który zasłaniałby funkcjonariuszom Policji swobodny widok. Również widoczności tej nie ograniczała znajdująca się na parkingu traktor do odśnieżania. Ponadto przed przedmiotowym przejazdem kolejowym usytuowane były – z obu stron jezdni – znaki B – 20 „stop”, jak również były namalowane poprzeczne linie.

Tego samego dnia, około godziny 18:15 obwiniony R. H. poruszający się samochodem marki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...), jechał od ulicy (...) w kierunku (...). Dojeżdżając do znajdującego się na ulicy (...) przejazdu kolejowego obwiniony, nie zastosował się do znaku B – 20 „stop” i nie zatrzymał się przed przejazdem, przejeżdżając przez niego bez zwalniana.

Funkcjonariusze Policji dostrzegając nieprawidłowe zachowanie obwinionego, pojechali za niego radiowozem, ostatecznie dokonując jego zatrzymania w rejonie ulicy (...), nieopodal (...). R. H. został następnie poinformowany o przyczynie zatrzymania oraz wykroczeniu jakie popełnił, lecz wobec negowania przez obwinionego tego faktu – funkcjonariusze Policji odstąpili od nałożenia na niego mandatu karnego.

(dowód: częściowe wyjaśnienia obwinionego R. H. – k. 50v – 51, zeznania świadka J. S. – k. 3 – 4, 51v – 52, zeznania świadka P. K. – k. 5 – 6, 52 – 52v, notatka urzędowa – k. 1, dokumentacja fotograficzna – k. 48 – 49).

Obwiniony R. H. ma (...)lat i jest żonatym ojcem dwójki dzieci w wieku (...) lat i (...) lat. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest(...). Jest zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. i osiąga z tytułu wykonywanej pracy miesięczne wynagrodzenie w kwocie około 6 000 zł. Jest on również właścicielem domu. Nie był dotychczas karany, jednakże figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

(dowód: oświadczenie obwinionego R. H. – k. 50v, informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 7, notatka urzędowa – dane osobowopoznawcze – k. 15).

Obwiniony R. H. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Wyjaśnił, że jechał samochodem ulicą (...) w stronę specjalnej strefy ekonomicznej od ulicy (...). Zaznaczył, że znajduje się tam przejazd kolejowy, zaś przed nim ustawiony był znak. Przed przejazdem zwolnił, zatrzymał pojazd i następnie ruszył. Obwiniony wyjaśnił również, że zanim zatrzymał się przed przejazdem kolejowym nie widział radiowozu oraz że był on widoczny dopiero po przejechaniu około 30 metrów. Wskazał też, iż radiowóz stał z boku, prostopadle do ulicy (...) około 500 metrów od drogi, na parkingu po lewej stronie. Wyjaśnił, że dopiero po przejechaniu przejazdu kolejowego zobaczył radiowóz i że był on niewidoczny, gdyż w tym miejscu znajduje się dużo krzaków, a ponadto na parkingu stały pojazdy, między innymi ciągnik do odśnieżenia.

Obwiniony wyjaśnił również, że kontynuował on jazdę, wjeżdżając na teren byłego (...) tj. (...), zaś mniej więcej na wysokości(...), spostrzegł, że porusza się za nim radiowóz. Został zatrzymany, funkcjonariusz Policji który do niego podszedł zapytał się go, czy znana jest mu przyczyna zatrzymania, na co stwierdził, że nie wie. Podkreślił również, że funkcjonariusz Policji nie zaproponował mu mandatu, a jedynie zapytał czy przyznaje się do popełnienia wykroczenia – na co odpowiedział, że nie, gdyż nie wie jakiego. Obwiniony wskazał też, że z miejsca, w którym usytuowany był radiowóz, funkcjonariusze Policji nie mogli bezpośrednio obserwować przejazdu kolejowego.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom obwinionego R. H. sąd dał wiarę jedynie w części, w jakiej nie kwestionował tego, że w dniu 17 maja 2022 roku poruszał się samochodem, jadąc od ulicy (...) w kierunku (...) oraz że przejeżdżał przez znajdujący

się na ulicy (...) przejazd kolejowy, jak również że został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. W tym zakresie wyjaśnienia jego przystają do zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań wiarygodnych świadków – funkcjonariuszy Policji.

Sąd natomiast nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w części, w jakiej nie przyznał się do zarzucanego mu wykroczenia wskazując, że przed przejazdem kolejowym zwolnił, zatrzymał się, zaś następnie ruszył, kontynuując jazdę. Sąd nie dał mu wiary również w części w jakiej podał, że radiowóz zaparkowany był w odległości około 500 metrów za przejazdem kolejowym, funkcjonariusze Policji z tego miejsca nie mogli bezpośrednio obserwować przejazdu kolejowego oraz że radiowóz nie był widoczny, gdyż przejazd kolejowy w tym miejscu jest zakrzaczony. Zdaniem sądu wyjaśnienia obwinionego w powyższym zakresie stanowią przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uchronienie go od ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenie. Nadto są one sprzeczne z materiałem dowodowym zarówno osobowym w postaci zeznań świadków – funkcjonariuszy Policji, jak i pozasobowym. Podnieść należy, że przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, nie wykazało, aby funkcjonariusze Policji dokonywali kontroli w miejscu, którym mieliby ograniczoną bądź całkowicie uniemożliwioną obserwację przejazdu kolejowego. Parking na którym był ustawiony radiowóz, znajduje się w bliskiej odległości od przedmiotowego przejazdu kolejowego, zaś miejsce to nie jest zakrzaczone czy zalesione w sposób ograniczający widoczność, co poświadcza również załączona przez obwinionego dokumentacja fotograficzna. Także podnoszona przez R. H. okoliczność, że widoczność przejazdu kolejowego ograniczona była przez pozostawiony na parkingu traktor do odśnieżania, nie została wykazana. Funkcjonariusze Policji stanowczo określili bowiem, że traktor widoczności tej nie ograniczał, gdyż ustawili radiowóz w taki sposób, aby widocznym było ewentualne popełnianie wykroczeń przez kierujących pojazdami, zaś obwiniony był przez nich obserwowany z boku, po skosie. Mieli oni zatem swobodny, niczym nieograniczony bezpośredni widok na pojazdy przejeżdżające przez przejazd kolejowy, a wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie są jedynie gołosłownymi, niemającymi miarodajnego oparcia, twierdzeniami.

Zeznania funkcjonariuszy policji – J. S. i P. K. zostały obdarzone przez sąd walorem wiarygodności w pełni, gdyż są spójne, logiczne i rzeczowe, a także wzajemnie się uzupełniają i pokrywają. Świadczy o tym fakt, że świadkowie ci są osobami obcymi dla obwinionego, mieli z nim kontakt jedynie w ramach podejmowanych czynności służbowych, dlatego też brak jest podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność i obiektywizm. Zaznaczyć również należy, że w sposób szczegółowy i precyzyjny określili oni miejsce, z którego obserwowali przejazd kolejowy, zaś przedstawiona przez obwinionego dokumentacja fotograficzna obrazująca parking, na którym zaparkowali radiowóz – nie podważa ich zeznań w tym zakresie.

Sąd przyznał walor wiarygodności także pozostałemu, pozasobowemu materiałowi dowodowemu w postaci notatek urzędowych oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Dokumenty te zostały sporządzone w przypisanej prawem formie, przez uprawnione do ich wydania osoby w ramach posiadanych kompetencji, zaś ich treść nie była kwestionowana przez strony postępowania. Sąd dał również wiarę załączonej przez obwinionego dokumentacji fotograficznej, bowiem nie nosi ona żadnych cech ingerencji bądź modyfikacji.

Odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92 § 1 kw podlega ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Jest to czyn o charakterze formalnym, wobec czego sprawca dopuszcza się go, gdy postępuje wbrew dyspozycji wynikającej z umieszczonego przy lub na drodze obowiązującego znaku lub sygnału drogowego, a także wbrew dyspozycji wydanej w postaci sygnału lub polecenia przez osobę kierującą ruchem.

Zgodnie z brzmieniem § 21 ust. 1 i 4 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, znak B-20 stop oznacza zakaz wjazdu bez zatrzymania przed torowiskiem pojazdów szynowych. zatrzymanie powinno nastąpić w wyznaczonym w tym celu miejscu, a w razie jego braku – w takim miejscu, w którym kierujący może upewnić się, że nie utrudni ruchu na drodze z pierwszeństwem (§21 ust.2 rozporządzenia).

Przedmiotem ochrony art. 92 kw jest porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. System znaków i sygnałów drogowych tworzy pewien stan porządku na drogach, który jest zasadniczym elementem gwarancji bezpieczeństwa

w ruchu (T. Bojarski, A. Michalska-Warias [w:] J. Piórkowska-Flieger, T. Bojarski, A. Michalska-Warias, Kodeks wykroczeń. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 92.). Sygnały świetlne i znaki stacjonarne mają swoją ustaloną treść w przepisach Prawa o ruchu drogowym. Służą one przebiegowi odpowiednio uporządkowanego ruchu drogowego. Stanowią w ten sposób gwarancję bezpieczeństwa ruchu, zaś z tych względów podporządkowanie się im jest niezbędne (I. Kosierb [w:] Kodeks wykroczeń. Komentarz, red. J. Lachowski, Warszawa 2021, art. 92).

Mając na względzie powyższe, jak również ustalony w przedmiotowej sprawie stan faktyczny, nie ulega wątpliwości, że zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw w zw. z § 21 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych. R. H. w dniu 17 maja 2022 roku około godziny 18:15 w (...) przy ulicy (...), kierując pojazdem marki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosował się bowiem do znaku B – 20 „STOP” i nie zatrzymał pojazdu przed przejazdem kolejowym.

W ocenie sądu po stronie obwinionego R. H. brak jest występowania okoliczności wyłączających lub umniejszających jego winę. Wręcz przeciwnie – sam obwiniony wyjaśnił, że codziennie w miejscu swojego zamieszkania przejeżdża przez przejazd kolejowy i był świadkiem wypadków drogowych w tych miejscach, a zatem miał on pełną świadomość nie tylko konieczności dostosowania się do obowiązującego znaku B – 20 „stop” tj. zatrzymania się przed przejazdem kolejowym, ale również niebezpieczeństw płynących z nieprzestrzegania przez kierowców przepisów drogowych.

Mając na względzie powyższe, uznając obwinionego R. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł.

Wymierzona w powyższym zakresie kara we właściwy sposób uwzględnia stopień społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jest odpowiednia do stopnia winy. Spełni ona swoje cele zarówno w zakresie prewencji szczególnej – w stosunku do obwinionego, który w przyszłości powinien kształtować swoje zachowanie w ten sposób, by nie popełniać wykroczeń, a także w zakresie prewencji ogólnej – w stosunku do społeczeństwa, któremu treść niniejszego wyroku uświadomi nieopłacalność i karalność zachowania niezgodnego z prawem. Kara grzywny jest dla R. H. realną dolegliwością, która pozwoli mu odczuć naganność zachowania, którego się dopuścił i zarazem skutecznie wdroży go do przestrzegania obowiązującego prawa. Ustalając wymiar orzeczonej kary sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność obwinionego oraz okoliczność, iż jest on osobą pracującą i osiągającą stałe miesięczne wynagrodzenie.

Rozstrzygając o kosztach, sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 119 kpw, § 2, § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądził od obwinionego na rzecz S. Państwa koszty postępowania w kwocie 150 zł. Obwiniony R. H. jest osobą pracującą, osiągającą stałe miesięczne wynagrodzenie w kwocie około 6 000 zł, a zatem będzie on w stanie uiścić zasądzone od niego koszty, bez uszczerbku dla utrzymania jego i jego rodziny, zwłaszcza że są one relewantnie niskie.

Sędzia: